LÖDI FERENC

Néki ajánlod fel...

Nem is szóltál anyám, lásd, most haragszom,
az újságcikk nem pótolja szavad,
a legszebb szót, mely kibuggyan az ajkon.
Szólhattál volna... Megbántottalak?

Hiába hallgatsz, itt van ám az újság,
— a Kertészetről szólnak a sorok.
Az én szemem a kisbetűkön túllát
a szívedig, hol szeretet lobog.

Az üzemből a te munkádat érzem
közel hozzám, de mindre gondolok.
Nem a nagyságot, a szándékot mértem,
amely először engem megfogott.

Néki ajánlod fel a rózsaágat,
mely kaccsozásra vár, hogy szebb legyen.
A gyöngyvirágot vedd hozzá, s vigyázzad,
hogy fagy ne jusson át a réseken.

És sorról-sorra járd a melegágyat,
piciny palántát óvjon a kezed.
— Tudom, magadban azt is felajánlod,
hogy olvasni fogsz eztán könyveket.

Nem is szóltál anyám. Már nem haragszom.
De megelőzted fejhosszal fiad...
Miként a szobrot, úgy kell kifaragnom
a legszebb verset — Rákosinak.

DÉR ENDRE

Felköszöntjük jó Apánkat

A sarkadi nyárfák alatt
hóval van a talló fedve,
— nem bánjuk a szelet-havat:
tűznél ülünk — melegedve...

Fehérprémes házak állnak
most a Lenin-téesz földjén,
száll a füstjük — mint pipánk-
nak —,
szót a szóba vígan öntvén.

Boros Sándor fűzi a szót:
„Pirossapkás házak állnak
odánk helyén. Igaza vót
Rákosinak, jó apánknak!..“

Hogy is vót csak, Sándor
bátyám?
— közelebb áll a kis Ferke,
csepp karja a bátyja hátán,
szemén ragyog egész lelke.